

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **A.R.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 9 listopada 2017 r.,
wystąpienia wnioskodawcy,
o rozważenie wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym
postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt II AKzw (...),
utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 12 stycznia 2015 r., sygn. akt V Kow/owz (...)

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2015 r., sygn. akt V Kow/owz (...), Sąd Okręgowy w W. na podstawie art. 160 § 1 pkt 2–3 k.k.w. odwołał warunkowe przedterminowe zwolnienie skazanemu A.R., udzielone postanowieniem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 24 lipca 2013 r. w sprawie o sygn. akt V Kow (...), i zarządził wykonanie pozostałej do odbycia kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. R..

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt II AKzw (...), po rozpoznaniu zażalenia na ww. postanowienie, wniesionego przez skazanego A.R., utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W piśmie z dnia 30 sierpnia 2017 roku A.R. wniósł o rozważenie zasadności wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 30 marca 2015 r., sygn. akt II AKzw (...). W uzasadnieniu swojego wystąpienia wnioskodawca wskazał, że został błędnie poinformowany o terminie posiedzenia przed Sądem Okręgowym w W., które miało odbyć się 15 stycznia 2015 r., a faktycznie odbyło się w dniu 12 stycznia 2015 r. Niezależnie od tego A.R. podniósł, że Sąd Apelacyjny w (...) nie odniósł się do argumentów jego zażalenia, czym naruszył art. 433 § 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

W sprawie brak jest podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, iż wznowienie postępowania w oparciu o podstawę wymienioną w art. 542 § 3 k.p.k., a więc z powodu uchybień, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., jest możliwe wyłącznie z urzędu, a nie na wniosek strony (*por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW 2005, z. 6, poz. 48*). Nie przekreśla to jednak możliwości wykorzystania inicjatywy stron w celu skorygowania rzeczywistych uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. Z tego powodu wystąpienie wnioskodawcy A.R. zostało uznane jako sygnalizacja możliwości wystąpienia przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. i potrzeby wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k. W tym kontekście stwierdzić natomiast należy, że analiza akt przedmiotowej sprawy nie wykazała, by w toku postępowania prowadzonego przed Sądem Okręgowym w W. pod sygn. akt V Kow/owz (...) doszło do któregoś z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k.

Wskazywana bowiem przez skazanego okoliczność w postaci niewezwania, czy też nieprawidłowego wezwania go na termin posiedzenia nie znalazła potwierdzenia w aktach sprawy. Pierwsze posiedzenie w przedmiocie odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia odbyło się przed Sądem Okręgowym w W. w dniu 17 listopada 2014 r., przy czym – jak wynika z protokołu posiedzenia – skazany A.R. nie stawił się – brak dowodu doręczenia wezwania. Z tego powodu, celem ponownego wezwania skazanego, posiedzenie zostało odroczone na dzień 15 stycznia 2015 r. (k. 4 akt V 2 Kow (...)). O ile w aktach sprawy brak zarządzenia o zmianie terminu posiedzenia z 15 stycznia na 12 stycznia 2015 r., to jednak w

dniu 26 listopada 2014 r. wysłano skazanemu wezwanie na posiedzenie właśnie na termin w dniu 12 stycznia 2015 r. (k. 5 akt V Kow (...)), które A.R. osobiście odebrał w dniu 3 grudnia 2014 r. (k. 9 akt V Kow (...)). W tych warunkach Sąd Okręgowy słusznie uznał, że skazany został prawidłowo wezwany na termin posiedzenia w dniu 12 stycznia 2015 r. Tym samym argumenty skazanego, że został poinformowany o terminie posiedzenia w dniu 15 stycznia 2015 r., podczas gdy posiedzenie odbyło się w dniu 12 stycznia 2015 r. nie są trafne. Zauważyć jednocześnie należy, że A.R. zaskarżył zażaleniem wskazane postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 stycznia 2015 r., jednak podnoszonej obecnie okoliczności nie powołał we wniesionym środku odwoławczym.

Jeżeli chodzi o przepis art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. to odwołuje się on do sytuacji, w której sprawę rozpoznano podczas nieobecności oskarżonego (skazanego), którego obecność była obowiązkowa. W przedmiotowej sprawie, jeśli chodzi o postępowanie wykonawcze, to zgodnie z art. 22 § 1 oraz art. 166 § 6 k.k.w. skazany ma prawo wziąć udział w posiedzeniu w przedmiocie odwołania warunkowego zwolnienia, ale udział ten nie jest obowiązkowy. Z tych też względów nieobecność skazanego na posiedzeniu Sądu Okręgowego, o którego terminie był prawidłowo zawiadomiony, nie stanowi okoliczności do wznowienia postępowania z urzędu, co A.R. sygnalizował.

Niezależnie od tego zwrócić należy uwagę na inną okoliczność, związaną z zawiadomieniem skazanego o terminie posiedzenia przed Sądem Apelacyjnym w (...), który rozpoznawał jego zażalenie na postanowienie o odwołaniu warunkowego przedterminowego zwolnienia. Otóż zarządzeniem z dnia 18 lutego 2015 r. wyznaczono termin posiedzenia w ww. przedmiocie na dzień 30 marca 2015 r. (k. 19 akt V Kow (...)); zarządzono jednocześnie powiadomić skazanego „jw. adres w aktach sprawy”. Zawiadomienie o terminie posiedzenia wysłano na adres zamieszkania A.R. (ul.B. w W.), przy czym zawiadomienie to uznano za doręczone na posiedzeniu w dniu 30 marca 2015 r., gdyż nie zostało ono podjęte w terminie. Jednocześnie należy wskazać, że prawdopodobnie przez pomyłkę do akt sprawy dołączono pismo z dnia 11 lutego 2015 r., sporządzone przez S.R., a stanowiące zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 10 lutego 2015 roku, na którym uczyniono adnotację, że dotyczy sprawy II AKzw (...), a więc sprawy

skazanego A.R. i nie wiadomo, czy zażalenie S.R. zostało przez Sąd Apelacyjny w (...) rozpoznane.

Dodatkowo należy natomiast zauważyć, że nawet gdyby nieprawidłowo powiadomiono skazanego o terminie posiedzenia w przedmiocie odwołania warunkowego przedterminowego zwolnienia – co w przedmiotowej sprawie, jak wyżej wykazano, nie miało miejsca – to tego rodzaju uchybienie nie mogłoby zostać uznane za uchybienie z art. 439 § 1 k.p.k., a ewentualnie jako naruszenie art. 139 § 1 k.p.k. w zw. z art. 133 § 1 i § 2 k.p.k., skutkując równocześnie obrazą art. 22 § 1 k.k.w. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2014 r., IV KK 251/14, LEX nr 1488801). To zaś wykluczałoby wznowienie postępowania z urzędu na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

Kwestia z kolei naruszenia art. 433 k.p.k. przez Sąd Apelacyjny w (...) leży poza zakresem kognicji Sądu rozpoznającego zaistnienie przesłanek do wznowienia postępowania z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

as